

1

Zelfde bullshit, andere stad.

In de donkerste hoek van Quincy's Bar nam Troy Bennett een grote slok van zijn tapbiertje en keek naar de mannen en vrouwen die paartjes vormden en zich in hun eigen donkere hoekjes terugtrokken. Door de zware sneeuwstorm die buiten woedde, waren mensen veel langer binnen blijven drinken dan goed voor ze was. Uit onzichtbare speakers klonk luide muziek, zodat de mensen om hem heen ofwel schreeuwden om verstaanbaar te zijn, ofwel het hadden opgegeven en waren gaan dansen. Achterin was onder klassieke verlichting een groepje mannen een potje poolbiljart aan het spelen, hun vriendinnen stonden vanaf de zijlijn toe te kijken. Hij had overwogen zelf mee te doen, maar in het uur dat hij hier nu zat had Troy een aantal keer geld discreet van hand tot hand zien gaan. Niets nieuws voor zo'n obscure kroeg, maar illegaal gokken was iets wat hij als agent liever vermeed.

Hij nam nog een slok en probeerde zich te concentreren op de discussie die voor zijn neus plaatsvond. Zijn eerste week bij de NYPD, het politiekorps van New York, was lang en saai geweest. Daniel en Brent, de twee agenten die de eer hadden gekregen hem in te werken, hadden hem naar deze kroeg meegesleept om te vieren dat hij het had overleefd.

'Begrijp ik je nou goed, Danny boy? Jij hebt nog nooit gehuild in het bijzijn van een meisje?'

Daniel zuchtte richting het plafond. 'Nee, Brent. Waarom zou ik huilen als ik bij een meisje ben?'

'Om haar te laten zien dat je emotionele diepgang hebt.' Brent tikte met zijn vinger tegen zijn slaap. 'Daar zijn vrouwen dol op.'

Daniel glimlachte traag bij wijze van reactie, weer eens afgeleid toen de charmante barkeepster langsliep. 'Als ik bij een meisje ben, heb ik het iets te druk om me af te vragen hoe zij mijn emotionele volwassenheid inschat.'

In die ene week sinds Troys overplaatsing vanuit Chicago had hij Daniel, de gijzelonderhandelaar, met minstens drie verschillende vrouwen zien uitgaan, waarna hij ze meteen weer had afgedankt. Brent daarentegen leek meer belangstelling te hebben voor het opblazen van dingen. Ze waren goed in hun werk, en Troy vond dat hij geluk had dat inspecteur Tyler, zijn voormalige baas in Chicago, een goed woordje voor hem had gedaan bij de dienst specialistische operaties van de NYPD.

Bij de gedachte aan zijn voormalige thuis en positie bij het politiekorps van Chicago, dronk Troy zijn glas helemaal leeg, waarna hij naar de barkeepster gebaarde dat hij er nog eentje wilde. Hij zou niet moeten drinken om te vergeten waarom hij uit Chicago was vertrokken, maar dat was de laatste tijd een gewoonte geworden. Eentje die hij snel onder controle moest zien te krijgen. Maar niet vanavond.

'Laat jouw licht hier eens over schijnen, Troy. Willen vrouwen mannen die, zoals ik, even diep en onpeilbaar als de oceaan zijn?' Brent gebaarde met zijn biertje naar Daniel. 'Of die mooi-boy hier, die ze een beurt geeft, dumpst en vergeet?'

Troy stelde zijn reactie uit door een slok van zijn bier te nemen. Hij had het vermoeden dat zijn antwoord tot een heel nieuwe discussie zou leiden, maar hij had geen zin om zijn benadering van vrouwen en relaties met Daniel en Brent te bespreken. Hij kende ze nog geen week. Hij wist wat ze zagen als ze naar hem keken. Rustige, aardige vent. Gedreven in zijn werk. Zo zagen de vrouwen hem ook altijd. In het begin.

Maar de galante heer verdween altijd zodra ze de slaapkamer bereikten.

In het verleden had hij weleens geprobeerd die kerel te zijn die een meisje lieve woordjes in haar oor fluistert als ze klaar komt, maar hij hield niet van doen alsof. Liever vertelde hij in zeer expliciete bewoordingen wat hij van plan was. Het was iets wat hij niet kon verklaren, maar hij had geleerd die kant van zichzelf te koesteren. Het lastige deel was altijd vrouwen vinden die dat ook koesterden.

Ontwijken leek hem nu de beste aanpak en hij glimlachte vaag. 'Als ik precies wist wat vrouwen wilden, zou ik hier toch niet met jullie zitten?'

De beide mannen begonnen te lachen en Brent veranderde van onderwerp. Soort van. 'En nu iets belangrijkers, mannen. Blondine of brunette?'

Daniel knipoogde naar de barkeepster. 'Je vergeet de roodharigen.'

Brent snoof tegen zijn biertje. 'Ik geloof dat Danny de gelukkige winnaar van vanavond heeft gekozen.' Hij keek op zijn horloge. 'Heeft nog best lang geduurd. We zitten hier al een heel uur.'

Troy zag een flits van somberheid over Daniels gezicht trekken, maar die was meteen weer verdwenen toen hij lachte om het plaagstootje. 'En jij, Troy? Heb je voorkeur?'

Hij pakte zijn biertje op en zette het aan zijn lippen. Niet dat hij hun poging tot luchthartigheid niet waardeerde, maar in zijn huidige stemming hield hij zich totaal niet bezig met de haarkleur van een mogelijke verovering. Daniel en Brent wisten waarom hij vanuit Chicago was overgeplaatst, en gelukkig waren ze er de afgelopen week niet één keer over begonnen. Maar ze naderden nu snel het moment van de avond waarop hij maar beter naar huis kon gaan. Hij wist maar al te goed dat benevelde agenten gevoelige onderwerpen niet uit de weg gingen.

En op een openhartig gesprek over de omstandigheden rond zijn overplaatsing zat hij echt niet te wachten.

Toen hij zijn aandacht losrukte van de met lege flesjes bezaaide bar, besepte hij dat de beide mannen hem aanstaarden, wachtend op een antwoord. Wat was de vraag ook alweer geweest? O ja. Blond of bruin.

Hij zette zijn biertje neer en wilde net een stompzinnig antwoord geven, toen zij naar binnen kwam. Het antwoord 'allebei' stierf op zijn lippen, om meteen vervangen te worden door: 'Haar. Ik heb een voorkeur voor haar.'

Met een yogamatje aan haar schouder zigzagde ze nonchalant en gracieus door de kroeg. Ze zag alles maar liet dat niet merken. Ze droeg een strak dichtgetrokken trenchcoat en een spijkerbroek. Op haar schouders lagen de overblijfselen van de sneeuwstorm buiten. Die jas omhulde een sierlijk lijf en licht welvende billen, die erom smeekten aangeraakt te worden. Door hem. Haar gezicht ging deels schuil achter lang, golvend zwart haar, maar ze veegde het over haar schouder naar achteren toen ze bij hem in de buurt kwam, en twee intens groene ogen keken Troys kant op, alsof ze had aangevoeld dat zijn ogen haar de hele tijd hadden gevolgd. Die ene blik trof hem als een kaakstoot.

Brent boog zich naar achteren om te zien waar hij naar keek en floot zacht toen hij haar zag. Zelfs Daniel draaide zich om en wierp een geïnteresseerde blik over zijn schouder. Een licht verstrakken van haar mond was het enige teken dat ze hen had gehoord, maar ze liep zonder iets te zeggen vlot langs hen heen. Na een minuutje drong het tot Troy door dat Daniel en Brent hem met een geamuseerde blik zaten aan te staren.

'Blijkbaar hebben we ons antwoord. Troy valt op langbenige, zwartharige yogafans.'

Troy negeerde hen allebei en draaide zich om om haar na te kijken. Verrast zag hij hoe ze met een beleefde glimlach om het groepje biljarters heen liep en haar naam op het krijtbord aan de muur schreef, waarmee ze het volgende potje opeiste. *Ruby.*

De spelers, van wie ze de aandacht al in beslag had genomen, lachten toen ze zagen dat ze van plan was om mee te doen met hun duidelijk competitieve spel. Ze lachte vrolijk, alsof ze in hun grap meeding, en liep terug naar de bar om haar beurt af te wachten.

Ze kwam naast Troy staan en wuifde met een biljet naar de roodharige. 'Hoi. Kan ik wat wisselgeld krijgen, alsjeblieft?' Toen de barkeepster zich omdraaide om het biljet te wisselen, sprak ze Troy aan zonder hem aan te kijken. 'Zeg, *blue eyes*. Wat dacht je ervan om me een drankje aan te bieden in plaats van zo naar me te staren? Als ik moet wachten tot je de moed hebt verzameld, raak ik nog uitgedroogd.'

Troy zorgde ervoor dat hij zijn verbazing goed verborg en keek haar onderzoekend aan. Hij wilde niet toegeven dat hij haar directe aanpak heel opwindend vond, maar dat was wel zo. Extreem opwindend. Ook maakte die hem nieuwsgierig, en dat vond hij razend irritant. Hij was er helemaal niet aan toe om geïnteresseerd te zijn, of zich daar überhaupt mee bezig te houden. Nog niet. Nee, hij hunkerde naar afleiding. Iets, of iemand, om zich een nachtje in te verliezen. Dat hij alleen maar hoefde te denken aan hoe ze bewoog, klonk, aanvoelde.

Haar hand lag op de rand van de bar. Ze had vrouwelijke vingers, waarmee ze rusteloos tegen haar handpalm tikte, alsof ze iets wilde aanraken. Hij bedacht hoe het zou zijn als die hand over zijn spijkerbroek gleed terwijl hij op haar onderlip zoog. Haar adem zou zijn mond raken, vlak voor die sierlijke vingers hem vastgrepen.

Ineens was het idee haar mee naar huis te nemen onweersstaanbaar. Dringend. Onwillekeurig boog hij zich naar voren. Te dichtbij. 'Als je het lief vraagt, zal ik erover nadenken.'

Ze verstijfde, de grijns verdween van haar gezicht. Troy kon praktisch zien hoe de radertjes in haar hoofd begonnen te

draaien. Hij had haar ook verbaasd. Mooi. ‘Wat is daar nou leuk aan?’

‘Ik ben niet per se in de stemming voor iets leuks.’

‘Dat is nou ook jammer.’ Met een knikje pakte ze de muntjes van de barkeepster aan. ‘Je kunt enorm lachen met mij.’

Hij wierp een blik over haar schouder naar de pooltafel. ‘Als je op zoek bent naar iets leuks, zul je dat daar ook niet vinden. Ik denk dat dat iets te hoog gegrepen is voor je.’

‘Denk je dat echt?’ Ze keek geamuseerd. ‘Zin om het spannend te maken?’

‘Op jouw winst wedden?’ Troy schudde zijn hoofd. ‘Ik gok niet.’

Ruby sloeg haar armen over elkaar, leunde tegen de bar en keek hem aan. ‘Je gokt niet en je bent niet in de stemming voor iets leuks. Misschien heb ik de verkeerde vent wel gevraagd me een drankje aan te bieden. Zal ik het maar aan een van je vrienden vragen?’

Over zijn lijk. Die mochten niet eens bij haar in de buurt komen. ‘Dat zou ik je niet aanraden.’

‘Dan raad ik jou aan eens wat aardiger te doen.’

‘Wat is daar nou leuk aan?’

Nu ze haar eigen woorden in haar gezicht kreeg gesmeten, gooide Ruby haar hoofd achterover en begon te lachen. Bij de aanblik van haar lange, elegante nek in het gedimde licht van de kroeg werd Troy door hitte overmand. Haar lippen weken uiteen en ze stootte een langzaam, hees geluid uit dat hij meteen nog een keer wilde horen. ‘Laten we het zo doen...’ Verwachtingsvol trok ze haar wenkbrauw op.

‘Troy Bennett.’

‘Troy Bennett.’ Ze herhaalde zijn naam en zijn buikspieren spannen zich aan. Ineens zag hij voor zich hoe ze in het donker onder hem bewoog. Haar ogen gesloten, haar hoofd achterover

terwijl ze zijn naam uitriep. 'Ik ben aan de beurt. Als ik dit potje win, bied jij me iets te drinken aan. Is dat redelijk?'

Hij week iets naar achteren en knikte. 'En als je verliest?'

Ze gaf geen antwoord, knipoogde alleen maar naar hem en kuierde naar de pooltafel. Nadat ze kort met haar tegenstander had gesproken, die eruitzag alsof hij haar alleen maar een plezier wilde doen, trok Ruby haar jas uit en gooide die over een stoel. Verbluft zag Troy hoe ze aan haar yogamatje schudde en de twee helften van een keu tevoorschijn kwamen. Terwijl ze die aan elkaar schroefde, wierp ze hem een kushandje toe.

2

Ruby leunde tegen de muur en krijtte haar keu terwijl ze wachtte tot de sukkel in de zorgvuldig gescheurde spijkerbroek de breakstoot voor zijn rekening nam. Ze voelde een blik op zich gericht en hief haar hoofd om Troy vanaf deze plek in de ogen te kijken. Ze moest het hem nageven: hij had zich niet naar zijn vrienden omgedraaid zodra ze wegliep om op een ouwe-jongens-krentenbroodmanier met elkaar te gaan zitten grinniken om hun beslist vreemde ontmoeting. In plaats daarvan zat hij naar haar te kijken, helemaal verhit en intens, alsof hij haar niet uit het oog wilde verliezen. Het deed haar wel wat. Ze vond het leuk.

Als eeuwige gokker zou ze durven wedden dat hij hier nieuw was. Hij had nog niet die beleefde, gladde desinteresse die mensen uit New York vaak hebben. Zijn donkerbruine haar was al een tijdje niet geknipt en zijn kleren waren iets te informeel voor de vrijdagavond. Omdat hij een beetje ongepolijst was, viel hij op.

En hij had zowaar geweigerd haar iets te drinken aan te bieden. Ooit moest de eerste keer zijn. Inwendig haalde ze haar schouders op, zette hem uit haar hoofd en richtte zich op het spel.

Hoewel Spijkerbroeksukkel net had gedaan of hij geschokt was toen ze aanbood om voor geld te spelen, was hij uiteindelijk over de brug gekomen. Twintig dollar per bal. Niet slecht, aangezien het een rustige avond was. Eindelijk boog hij zich over het groene vilt en stootte. Ruby glimlachte terwijl de gekleurde ballen alle kanten op rolden, geen van alle in een pocket. Ze begon om de tafel heen te lopen.

Oké, daar gaan we dan. Even een nieuw paar schoenen bij elkaar verdienen. Ik neem de halve ballen. Die elf hangt al half over de pocket, die gaat erin en dan gebruik ik de stootrand om de negen los van de zes te krijgen. Dan blijven de twaalf, veertien en vijftien over. Als ik de vijftien heb gepot, met een beetje effect om aan de andere kant van de tafel te komen, pot ik de negen en de dertien in dezelfde hoek, waarbij ik de acht voorzichtig los van de stootband tik zodat ik later niet in de problemen kom als ik die wil potten. Hup, de tien erin en dan ligt alles helemaal klaar om het af te maken. Ik honderd zestig dollar rijker, en hij nog steeds een sukkel in een gescheurde spijkerbroek.

Ruby boog zich over de tafel en ging aan het werk. Ze probeerde zich niet op te laten fokken door het gefluister van zijn vriendin terwijl ze haar plan gericht en precies uitvoerde. Dat was altijd al haar achilleshiel geweest. Meiden van haar eigen leeftijd die over haar fluisterden. Die commentaar op haar kleren hadden. Zich afvroegen wat voor soort meisje op een vrijdagavond laat alleen naar de kroeg gaat en hun vriend vernebert met een spelletje pool. *Nou, dit soort meisje dus. Het soort dat niet weet hoe ze anders eten op tafel moet krijgen.*

Terwijl ze zich opmaakte voor de stoot op de tien, keek ze naar Troy, waardoor ze haar concentratie wat verloor. Hij keek totaal niet geamuseerd, zoals zijn vrienden. Eerder leek hij gefascineerd, alsof ze een puzzel was die hij wilde oplossen.

Er viel niets op te lossen aan haar.

‘Bestel maar vast een Maker’s met ijs. Ik kom er zo aan,’ riep ze naar hem. Tot haar genoegen zag ze zijn mondhoeken iets omhooggaan. Góð, wat was die man adembenemend, bizar sexy. Ze was in een opwelling naar Quincy’s gegaan omdat ze er eerder nooit zoveel concurrentie had gehad, en nu was ze blij dat ze er was. Als Troy ook maar half zo interessant bleek als ze vermoedde, mocht hij haar misschien zelfs kussen voordat ze de metro terug naar Brooklyn pakte.

Toen Troy zich omdraaide om de barkeepster te wenken, boog ze zich weer over de tafel en potte de laatste twee ballen. Toen ze klaar was ging haar tegenstander naast zijn vriendin staan. Hij keek, nou ja... beetgenomen. En daar bepaald niet blij mee. Ruby onderdrukte een angstig voorgevoel toen hij zijn vriendin, die hem probeerde te troosten, met een zachte vloek van zich af duwde en resoluut op haar afbeende.

‘Je krijgt geen cent van me,’ zei hij, centimeters bij haar gezicht vandaan. ‘Ik betaal geen oplichters.’

Ruby bleef staan, glimlachte zelfs vriendelijk. ‘Ik wist niet dat winnen gelijkstond aan oplichten. Het is niet mijn schuld maar die van jou dat je aannam dat ik niet kan spelen omdat ik borsten heb.’

Zijn kaak begon te trillen. ‘Weet je wat jij nodig hebt? Een stevige...’

‘Neut?’ Troys stem kwam achter Ruby vandaan. Hij gaf haar over haar schouder een glas bourbon. ‘Dat was wat je ging zeggen, toch?’ Zijn toon was nonchalant en vrolijk, maar ze hoorde er een glasharde ondertoon in toen hij tegen Boze Sukkel sprak. Die kerel leek in discussie te willen gaan, maar toen Troy zonder iets te zeggen voor haar ging staan, veranderde hij van gedachten. Hij wierp haar en Troy een woedende blik toe, smeed een bundel geld op de tafel en liep weg. Zonder Troy aan te kijken stopte Ruby het geld snel in haar kontzak.

Ze schroefde haar keu uit elkaar en stopte hem in het yogamatje, waarna ze op een van de krukken wipte die rond de pooltafel stonden. Troy leunde tegen de hoge ronde tafel, zo dichtbij dat haar knie zijn buik raakte.

Zijn kritische blik gleed over haar heen. ‘Dat was nogal een show. Hoeveel heb je opgestreken?’

Ruby nam een slokje en besloot het scherpe randje in zijn stem te negeren. Voorlopig. ‘Genoeg voor een week aan boodschappen. En de telefoonrekening.’